

Leila á Lofti, valemni Fólkaflaksins:

– Eg ætlaði mær at stinga av aftur

Sosialurín fer í komandi bløðunum at hava prát við valemnr í ymsu flokkunum, sum stilla upp á lögtingsvalinum 30. apríl

Tað sum fekk Leilu á Lofti og familjuna at verða verandi í Føroyum, var ábyrgdina fyrri teimum, sum høvdu veðhildið, tá tey seinast í 80 árunum noyddust at keypa sethús í millónupphædd. – Tað kundi eg ikki hava sitandi á mær, og so bleiv eg treisk, sigur hon

DAGNY JOENSEN
JENS KR. VANG

Tað er ikki fyrstu ferð Leila á Lofti hevur fingið áheitan um at stilla upp, men hon hevur altíð borið seg undan, av tí at hon kundi á sær, at tíðin ikki var búgvin.

– Ikki fyrr enn nú. Skal eg royna meg, so skal tað vera nú. Hóast eg ikki eri uppald í heimi, har partapolitikkur var samrøðuevni, so havi eg sett mær fyrri at royna, sigur Leila á Lofti.

Hon er 36 ára gomul, gift við Mikael, og tey eiga fimm ára gomlu Natashu, sum er ættleidd í India. Leila er útbúgvin fysioterapeutur, og hevur egið virkið, har fimm fólk arbeiða.

Leila á Lofti fekk útbúgving í Århus, og fór síðani til Svøríkis at arbeiða í Karlsskoga. Har hitti hon mann sín Mikael, sum í dag arbeiðir á boripalli í Norðsjónum.

– Tað eru fyrri ein part okkara royndir at fáa fótur undir egið borð, sum fær meg at royna politiska arbeiðið, sigur Leila á Lofti.

Hon myndar bakgrund sína og hjá manninum soleiðis: – Eg eri elst av fyra systkjum, og eri uppvaksin í vanligum heimi. Pápi mín er skipari og mamma gekk heima til 1988, tá tær vánaligu tíðirnar komu og pápi misti arbeiðið.

Maðurin Mikael er uppvaksin í vanligum arbeiðarheimi í Svøríki. Mammán var einsamall við børnunum og arbeiðdi úti.

– Tá maðurin og eg komu heim til Føroya, fóru vit úr tryggunum, væl skipaðum viðurskiftum í Svøríki. Vit dugdu ikki rættliga at fóta okkum her í fyrstuni.

Torført at koma heim aftur

– Umframt at hava verið leingi burtur, skuldi eg venja meg við búgva aftur í Føroyum, men tað var ikki sum at siga tað.

– Hetta var í tíðini tá húsapprísirnar fóru í hæddini, og tað var ógjørligt at fáa eina íbúð, ella grundstykki. Skuldu vit verða ver-

andi í Føroyum, noyddust vit at seta okkum í millónaskuld, sigur Leila á Lofti.

– Tey fyrstu árin var ein bardagi fyrri at yvirleva. Tað hevði við sær, at eg kundi meg ógeliga einsamalla.

– Vit høvdu havt okkara dreyamar um at koma heim at búgva, men tað var eins og einki kundi lata seg gera.

– Vit noyddust at enda at keypa sethús, men tað skuldu fleiri veðhaldarar til, fyrri at tryggja okkara ovurdrýru lán. Tað gjørdi sít til, at vit arbeiðdu ógvuliga nógv, samstundis sum vit stúrdur fyrri ikki at klára at svara hvørjum sít.

– Kenslan av at liva av peningastovnsins náði, stýrði okkara lívi, tí vit skuldu dagliga standa teimum til svars fyrri, hvat vit brúktu peningin til.

Tá peningastovnarir vóru sannførdur um, at teir kundi stýra okkara húsarhaldi, fingur vit lagligari gjaldsskipan, sigur Leila á Lofti.

Leila og maðurin høvdu eisini aðrar trupulleikar at berjast við. Tað visti seg, at hjúnini ikki kundu fáa børn, og fóru tí undir at søkja um at sleppa at ættleidda eitt barn. Eitt krav fyrri at verða góðkend sum foreldur var m.a. at tey áttu hús, og tí kundu tey ikki fara úr húsum.

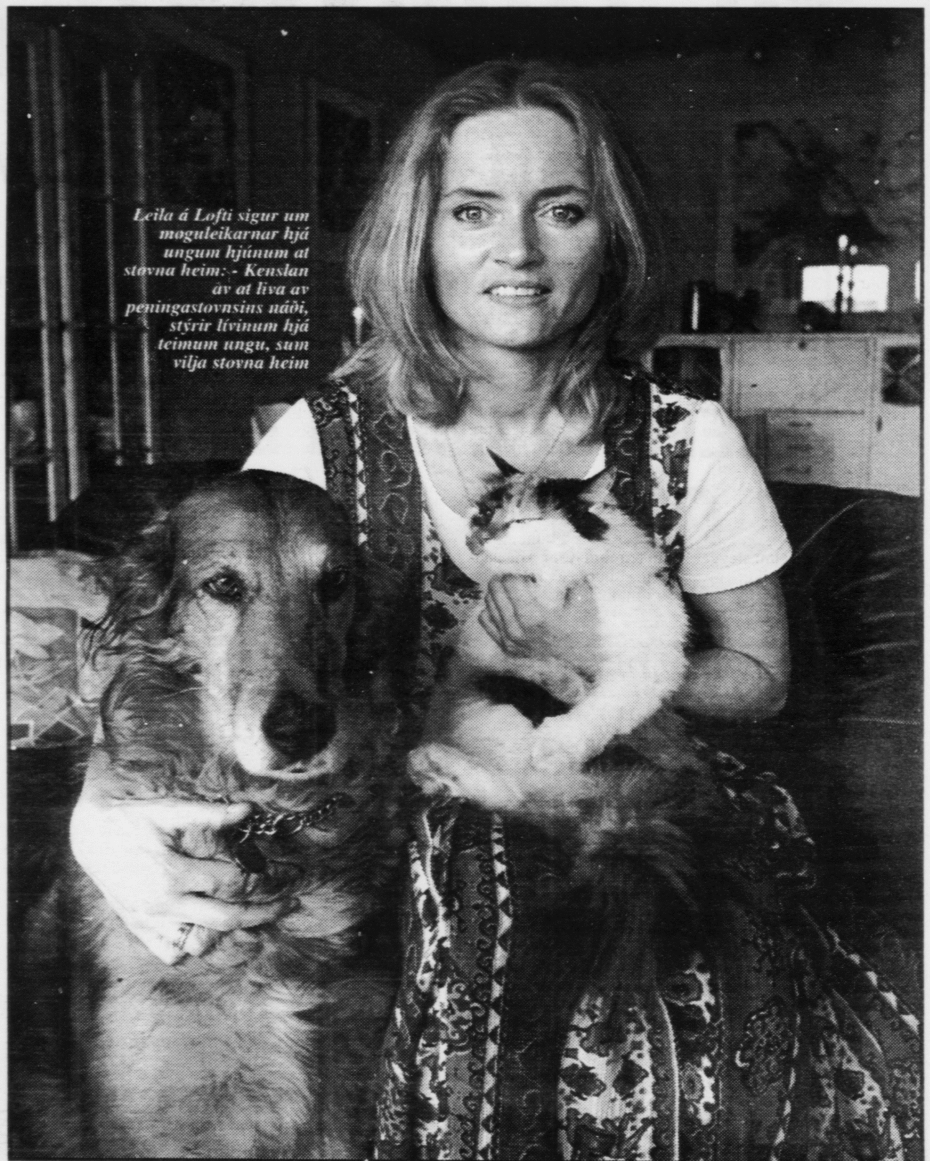
Vildi ikki fara frá sínum kærnu

– Ótryggu viðurskiftini fingur okkum kortini at umhugsast at fara avstað aftur, tí alt visti seg at vera so trupult og tungt hjá fólki, sum ikki áttu pening. Onnur orsök til, at vit ikki fóru av landinum, var ábyrgd okkara móttegis teimum, sum høvdu veðhildið fyrri okkum, tá vit keyptu húsini.

– Omma mín á Argjum, sum er hornasteinurin í mínum lívi og tey ið stóðu mær nær, vildi eg heldur ikki fara frá, sigur Leila á Lofti.

– Og so bleiv eg treisk. Eg eri soleiðis háttad, at um eg haldi meg verða skeivt viðfarna, so gevist eg ikki á hálvari leið, men berjast viðari, til eg komi á mál, sigur

Leila á Lofti sigur um møguleikarnar hjá ungum hjúnunum at stovna heim: – Kenslan av at liva av peningastovnsins náði, stýrði lívinum hjá teimum ungu, sum vilja stovna heim

Leila á Lofti.

Fyrstu tvey árin í Føroyum, starvaðist hon á Ládargarði. Har vóru nógv góð og vís fólk, bæði starvsfólk og búfólk, sum royndu at geva henni upplýsingar og ávirka hana at skilja samfelagið.

– Eg gekk altíð og gramdi meg og setti spurnartekin við alt í gerandisdegnum. Hetta var júst undir einum valstriði. Petur Christiansen og Hans Sundstein, sáli, royndu at siga mær frá samfelagsviðurskiftunum.

– Tað birti undir áhugan fyrri politikki, og eg útvegði mær stevnuáráttirnar hjá politisku flokkunum. Tað gav mær mót og áráði at halda fram, sigur Leila á Lofti.

Hon hevur túsund uppskot um at broyta viðurskiftini hjá fólki. Henni dámar væl felagsarbeiði og at seta okkurt í verk, tó at hon kann vera ógvuliga ótolin. Leila hevur m.a. verið við til at stovna Parkinsonfelagið og hevur skipað fyrri at brekað fáa ríðiterapi.

– Tað er eisini fyrri at fáa nakað av skafti, at eg nú fari at royna meg í politiskum arbeiði, sigur Leila á Lofti.

Tær royndir, sum hjúnini gjørdur, tá tey vildu ættleidda, vóru ikki lættar og einfaldar. Hon vil tí eisini m.a. arbeiða fyrri at foreldur í privatu vinnuni fáa somu barnsburðarviðurskipti, sum tey í almennum stovrum.

– Fyri tey, sum vilja hava børn, er barnloysi ikki nakar luxustrupulleiki. Tað átti tað heldur ikki at verið hjá teimum, sum ynskja at ætt-

leiða, men trupulleikin er, at tað kostar ógeliga nógv.

– Og kortini, tá tú hevur fingið barnið, so gongur tað upp fyrri einum, hvussu lítið peningur hevur at týða, sigur Leila á Lofti brosand, men leggur dent á, hvussu umráðandi tað er, at barnleys fáa somu sømdir, sum onnur foreldur.